

Drukker-Uitgever
Maatschappij HET LICHT
 bestuurd door
P. DE VISCH, Ledeberg-Oost
 REDACTIE
 ADMINISTRATIE
 HOOGPOORT, 29, GENT

VOORUIT

Orgaan der Belgische Werkliedenpartij. — Verschijnende alle dagen.

ABONNEMENTSPRIJS
BELGIE

Drie maanden fr. 3.25
 Zes maanden fr. 6.50
 Een jaar fr. 12.50

DEN VREEMDE

Drie maanden (dagelijks verzonden) fr. 6.75

— Door de Perscensuur toegelaten —

De Revolutie in Duitsland

Door een getuige verteld

Men begint in Zwitserland bijzonderheden te vernemen omtrent de erge gebeurtenissen die zich in Duitsland voorgedaan hebben. Een hooggeplaatste ambtenaar heeft mij het volgende verteld:

Ik was te Halle, nabij Berlijn als de eerste geruchten over de ramp begonnen te loopen. In alle kringen kon men eene groote verontwaardiging tegen den keizer bemerken en de kliek van Aulditsers die hem bedrogen heeft en de verantwoordelijkheid draagt van alle ongelukken, zoowel nu als vroeger.

Op dezen oogenblik dacht nog niemand aan opstand of omwenteling. De stad Berlijn, waar veel gekwetste soldaten en officieren waren, schenen kalm. Maar op 8 november vernam men plotseling dat de telegrafische gemeenschap met de hoofdstad onderbroken was. Ik telefeerde naar de Ambassade en een vriend antwoordde mij: De revolutie is in Berlijn uitgebroken. De keizer is niet willen aftreden maar de regering heeft hem eenvoudig afgevoerd.

Ik nam mijne maatregelen om naar Berlijn te vertrekken, maar de statie van Halle was reeds door soldaten bezet en ik mocht niet door zonder mijn paspoort toonen. In Berlijn aangekomen stelde ik dadelijk vast welke opschudding er heerschte onder de troepen van het garnizoen, die zingend door de straten trokken.

In alle straten ontmoette ik autos die overladen waren met zeesoldaten, die gewapend waren met revolvers, geweren, mitrailleur en handgranaten, en stielden in de laan Unter den Linden en in de groote Friedrichstrasse. Voor het gebouw van den Reichstag stonden reeds veel kanonniers naast hunnen stukken, die opgesteld waren tegen het monument.

In de straten vocht men voor de dagbladen met het manifest van prins Max van Baden, dat de afzetting van den keizer mededeelde, zoowel als voor de manifesten der verschillende comités, die aanzetten tot kalme en bedaardheid.

Den volgende zondagmorgen werd de toestand echter veel erger. Eene onafzienbare massa van vrouwen met hare kinderen trok naar de middenpunten der hoofdstad, maar zij werd door soldaten, die reeds aangesteld waren om de orde te handhaven, tegen gehouden en uiteengedreven, terwijl zij bekend maakten dat de leden der regering allen na eikander hun ontslag gaven.

Er was veel voor te vrezen dat een gewelddige burgeroorlog zou uitbreken, gezien de verdeeldheid der minderheids- en meerderheidspartijen, die het alleen eens waren over het feit dat er een einde aan den oorlog gekomen was. Maar de groote meerderheid der soldaten verklaarde zich weldra zingend voor de meerderheidspartij, zoodat de aanhangers der minderheidspartij zich onoverwinnen om niet behandeld te worden als vijanden van het vaderland en toestemden in de voorgeslagen onderhandelingen, die moesten beletten dat het zou komen tot onderlinge gevechten in de straten.

Dit gevaar was nauwelijks afgewend als een ander ontstond: Een gering getal van officieren had zich aangesloten bij de revolutionairen, maar de meerderheid der officieren had besloten zich met geweld te verzetten tegen alle veranderingen aan het regeringsstelsel, en zij gingen hier en daar ook over tot eenige pogingen van verzet.

Terwijl de autos met gewapende soldaten hier en daar door de straten vloegen werd er door officieren, van uit de vensters der appartementen die zij bewoonden, op hen geschoten met revolvers, iets waarop zij antwoordden in middel hunner machinegeweren. Dit vuur duurde den heelen namiddag en op de gevels van veel groote gebouwen der laan Unter den Linden zal men de sporen kunnen zien van duizenden en duizenden kogels.

Aldus ontstonden er bloedige gevechten in den omtrek der groote gebouwen die eenmaal dienden als stallingen van het keizerlijk Paleis. Eenige honderden officieren, die zich daarin gebarricadeerd hadden, hadden besloten om zich meester te maken van het Paleis, om aldus de keizerin en de prinsessen te verlossen die er als gijzelaars opgesloten waren door de revolutionairen.

Weldra kwamen twee voltallige regimenten de stallingen en bijgebouwen bestormen. Het gevecht duurde daar gewelddig voort van den zondagavond tot donderdagmiddag. De troepen hadden zich meester gemaakt van de gebouwen en zij namen al de officieren gevangen. Meer dan 80 dooden en 200 gekwetsten bleven in de stallen liggen.

Wat was na deze overwinning der revolutionaire troepen dat Liebknecht naar het keizerlijk Paleis trok, om er de rode vlag te doen uithangen. En zinnig vervolgens naar de keizerlijke appartementen bevoegen hebbend, waar hij de keizerin Victoria ontmoette, sprak hij tot haar deze woorden: «Het keizerrijk der Hohenzollern is ineengesakt in de parastallen!»

Hiermede was de bloedige revolutie afgelopen. Er werden hier en daar nog wel eenige gewerschoten gelost, maar de betrekkelijke kalmit was weldra hersteld. Het waren gewapende soldaten die den ordedienst deden in de straten, en de gespannen officieren trachtten zich te verbergen.

Weldra verschenen ook de meeste dagbladen, maar onder een zeer strenge censuur.

De openbare cafés en restaurants werden geopend en waren weldra vol met soldaten, die weinig aten en nog minder dronken, omdat alles zoo schrikkelijk duur is in de hoofdstad, waar een eenvoudig etmaal nog twaalf tot dertig marken moet kosten. In de plaats van eene tas mokakoffie, die twee marken moet kosten, dronken zij verskookte, die slechts twintig penningen kost.

Wat Wilhelm II aangaat, daaromtrent kan gezegd worden dat niemand over hem meer spreekt. Zijn vertrek naar Holland, verzorgd van een voertuig met een generaal van Falkenhain, heeft de massa zeer onverschillig gelaten in de straten, en men zou naar de verspreide dorpen moeten gaan om de woorden «onzer keizer» te hooren uitspreken.

Parentegeten is de populariteit van von Hindenburg onverminderd gebleven, want den ouden maarschalk kent men de verdienste toe van den wapenstilstand aangevraagd te hebben en bij den heerscher zoowel als bij Ludendorff aangedrongen te hebben voor den vrede, nog voor de groote offensieve van Juli. Zijn houter standbeeld, waarop men het bedrag der ingeklopte nagels nog kan lezen, staat nog onangeraakt op zijn plaats, en hij moet besloten hebben om op zijn post te blijven tot op den dag waarop de algemeene demobilisatie zal voltrekken zijn.

To Munich heerschte omtrent denzelfden toestand. De treinen loopen er echter regelmatig. Zij worden bestormd door soldaten, maar de reiskaarten worden regelmatig nagezien.

In andere steden gaat alles zijn gewonen

gang en het zijn soldaten die er den ordedienst doen en het spoorwegverkeer regelen, vooral voor wat aangaat het vervoeren van reizigers en reisgoed.

Wat over heel Duitsland het meest treft, eindigde onze aanzienlijke zegsman, dat is dat men nergens een van de trotsche en fiere officieren ontmoet, die vroeger meenden dat zij het «vaderland» tegenwoordigden en alles te zeggen hadden, en dat is wel een betekenisvol teken des tijds.

Louis Chasseraux.

(«Petit Parisien», 19 Nov.)

Een beroep op de Menschheid

De wapenstilstandvoorwaarden hebben den volgende oproep ingegeven aan de mandatarissen der minderheid en der meerderheid der Duitsche sociaaldemocratie:

BEROEP OP DE INTERNATIONALE

BERLIJN, 19 Nov. — De vertegenwoordigers der twee socialistische partijen hebben door tusschenkomst der Duitsche ambassade te Stockholm volgend telegram aan Branting gestuurd:

Versaerde gezell!

De nieuwe sociaaldemocratische Duitsche regering heeft de wapenstilstandvoorwaarden der Entente aangenomen, om geen uur langer het bloedvergieten te doen duren; wij, socialistische der twee sociaaldemocratische partijen, tot hiertoe gescheiden maar thans vereenigd voor het vredeswerk, doen een beroep op de proletariats van al de landen. Wat de chefs der Entente eischen moet ten deele dienen niet alleen als waarborg tegen eene herneming der vijandelijkheden, wat overigens uitgesloten is, nu de militaire macht omgeworpen is door den triomf der revolutionaire arbeiders, doch zekere voorwaarden bedrigen veeleer het bestaan van het vrijgemaakte volk, dat vredesind is. De blokkade gaat voort.

Duitschland moet de besettingstroepen der Entente voeden en tegelijkertijd een groot deel zijner vervoermiddelen leveren: locomotieven, spoorwagens en autos. Al deze vervoermiddelen zijn onmisbaar voor een goetdord en vlug vervoer der troepen en voeg de volkvoeding. Hanne verdwijning van meerderheid op ongehoorde wijze de moeilijkheden voor de levering der levensmiddelen, bedreigt een massa onschuldige vrouwen, kinderen en zieken met hongerdood. De dag der berijding en van den vrede mag geen dag van ramp worden voor miljoenen menschen.

De versoenen en de broederholde der volkeren kunnen niet verwezenlijkt worden als op het einde van den wapenstrijd een nithongeringstijd volgt.

We doen een beroep op de partijgenooten der tegen Duitschland geallieerde naties, opdat zij hunne stem bij de onze voegen. Aan u, versaerde gezell Branting, richten wij onze vraag om de Internationale te willen inlichten van dezen oproep.

(get.) Eduard Barnstein, Oscar Cohn, Karl Kautsky, Herman Molkenbush, Herman Muller, Wilbekn Pannkuch.

Eene belangrijke verklaring

«Gaen meter van den Duitschen grond wijlen wij», zegde Lloyds George

Wij willen geen meter van den Duitschen grond. Wij gaan de waanzinnige daad van 1870 niet bagaen, de medaasda waarvoor Duitschland thans eene zoo vreeselijke straf ondergaat.

De tijd dien wij genomen hebben om onze

voorwaarden naar Duitschland te zenden is niet genomen omdat men het niet eens was onder de bondgenooten. Deze waren van gedacht dat het het best was nog de pilaren om te warpen die den vijand konden ondersteunen. De overeenkomst met Bulgarië had voor ons de zijden van Oostenrijk bleet gesteld en de overeenkomst met Oostenrijk was zoo aangelegd dat de sterkste zijde van Duitschland bloot te stellen. Ziedaar waarom wij gewacht en tijd genomen hebben.

Wij kunnen niet verder spreken over de schuld en de eerootheid in dezen vreeselijken oorlog alsof hij eene eenvoudige tooneelschikking ware geweest, die het niet noodig gemaakt heeft om den vonnis uit te spreken tegen het keizerrijk en zijne verantwoordelijke aanvoorders. Vier jaren en half van schrikkelijken met de offering van miljoenen der beste menschenlevens in Engeland, Frankrijk, Italië, Rusland en vele in Amerika, plus miljoenen en miljoenen van zieken en verminkten, plus een onberekenbaar getal van mannen, vrouwen en kinderen in de verschillende landen die omkwamen van ellende... het land en degenen die oorzaak waren van dat alles en nog meer verdienen eene allerstrengste afrekening met de slachtoffers!

(Uit de redevoering van den heer Lloyd George, uitgeproken in de Londense Guildhall, op 19 November 1918.)

Pinckelm II en de Hollandsche wachtsorgaan

AMSTERDAM, 14 November. — De Hollandsche sergeant Pinckelm, die op wacht stond aan de grens den morgen dat Pinckelm II er hoogmoedig en lafhartig passeeren wilde, vertelde het volgend historisch incident:

Het was Zondag morgen. Ik stond op wacht, toen ik tien automobielen zag aankomen. Wanneer zij de grens overkwamen, heb ik geroepen: Halt! De autos hielden stil en officieren stapten eruit. De eerste zeide tot mij:

— Mijn vriend, wij moeten in Holland zijn.

— Ja wel, heb ik geantwoord, maar in dit geval moet ik u eerst ontwapenen.

Intusschen verscheen ook de keizer uit de tweede auto. Een der officieren die hem Excellentie heette, expliceerde het incident en de keizer werd kwaad, kwam naar mij toe en zegde:

— Laat ons door, de Nederlandsche regering is verzwijgt.

— Ja, majesteit, maar ik ben niet verzwijgt.

De keizer verklaarde dan dringend:

— Wij zijn hooge Duitsche officieren en wij laten ons niet door een simplen sergeant ontwapenen.

— Ja wel, heb ik gezegd. Ik ga mijn kommandatoe verzwijgen.

De kommandant verscheen en de keizer zegde hem in 't Duitsch, terwijl hij hem zijn degen overhandigde:

— Ik ben ter uwer beschikking.

En de sergeant Pinckelm eindigde zijn verhaal met de leuke opmerking:

Ik wist natuurlijk wel dat het de keizer was. Maar ik lach er wel mee. Keizer of geen keizer, men komt niet door. En had de hij maar eene beweging gedaan, die mij niet aanstond, hadde ik hem iets door het hoofd gejaagd.

Reuter caint uit Londen: De «Daily Mail» schrijft: De gewonen keizer moet nu of nooit worden uitgeleverd. Zijn internereering is maar malleigheid, zijn aanwezigheid in Nederland stuift de groote meerderheid der Nederlandsche bevolking tegen de borst en

is wellicht gevaarlijk voor 't Nederlandsche hof.

Wat ook de juridische spitsvondigheden van 't geval mogen zijn, de hoogste wet voor ons is, de zage der geallieerden niet te laten herooven van haar voortaansten waarborg. De toestand van schaas is onverdraaglijk.

Indien de nieuwe Deutsche republiek een eerlijke democratie is, dan is de gewonen keizer haar grootste gevaar. Indien ze dat niet is, dan is hij voor ons het grootste gevaar. Deze man is naar eisch van rechtten onze gevangene en een beslissing daaromtrent kan niet wachten tot de vredesconferentie. Uitstel wordt elken dag verderfelijk.

De rechtvaardigheid eischt dat de man, die wordt beschuldigd de hoofdschuldigen aan den oorlog te zijn, onverwijld wordt uitgeleverd om naar recht en billijkheid terecht te staan.

Nog over de aan Turksche opgelegde voorwaarden

Het departement van oorlog maakt bekend, dat ten einde de naleving door Turkije te verzekeren van de wapenstilstandvoorwaarden, van de Turksche regering is geëischt dat zij de volgende maatregelen zal ten uitvoer leggen met betrekking tot haar strijdkrachten in Mesopotamië, Kaukasie, Noord-West-Perzië, Syrië en Cilicië:

In Mesopotamië volledige ontbinding van het veldjeet Mosul door alle militaire strijdkrachten en het afstaan van alle artillerievoorraden, munition en regeringsvoorraden, boven de normale uitrusting en de directe behoeften van de troepenafdelingen. De stad Mosul moet op 15 November ontbonden zijn. Britsche politieke ambtenaren zullen worden benoemd om de plaatselijke (Turksche) civiele administratie, de gendarmerie, enz. onder controle te nemen.

Voor Kaukasie en Noord-Perzië moet alle gebied worden ontbonden en moeten de Turksche troepen teruggaan achter de grenzen van vóór den oorlog. In Syrië en Cilicië moeten op den 15 alle Turksche troepen zijn teruggetrokken ten westen van Bezzant; hetgeen moet worden gevolgd door onmiddellijke demobilisatie. De Turksche strijdkrachten in Noord-Rydt en langs den spoorweg tot Missus moeten al hun artillerie en machinegeweren uitleveren, met de bijbehorende munition vóór 15 November.

Naleving van deze bepaling zal alle militaire strijdkrachten uit Cilicië — dat is uit de vlakke ten oosten en zuidoosten van den Taurus doen verdwijnen.

Alexandrette is op 19 November door Britsche en Fransche troepen bezet. De vraag, hoe het aldus ontbonden gebied zal worden bestuurd, is nog in studie.

In Arabië is eene verdraging ingetrokken door de moeilijkheid om in verbinding te komen met verspreide Turksche commandanten in het zelfverland; maar men komt dezen moeilijkheden te boven.

150.000 Duitsche soldaten gaan door Holland naar Limburg

AMSTERDAM, 19 November. — De doortocht der Duitsche ontwapende troepen door Holland naar Limburg, door het Duitsch Hoog bevel bevestigd, bevelen om hinnen terug te trekken te verspreiden. In de begroening te Braken, 11.000 zijn gepasseerd; te Roosteren, 8000; — 150.000 man gaan aldus door het land.

Uit het leven der opgeëischte werkers

III

Van af 10 1/3 uur staan allen reisaanvaardig met den zak op den rug. Om 11 uur is er nog geen begin tot vertrek. Wij leggen onzen zak weder af. Om 11 1/2 uur komt er korting; wij moeten ons gereed in rang en op nummer stellen, in rij van vier nevens elkaar. Het is de 1e en 2e compagnie die het eerst optrekken.

De poort wordt geopend en wij gaan vooruit. Rechtover de poort, in de Verbindingstraat, is het hek der statie van het Rabot. Het is langs daar dat wij gaan. Wij worden begeleid door wachten, het gevecht op den schouder. Wij passeeren houtstapels, doch aan iedere opening staat een schildwacht; onmogelijk om weg te loopen. Eindelijk komen wij aan de statie, waar de trein op ons wacht. Er wordt natuurlijk luid gesproken en ook gezongen, maar zulks neemt spoedig een einde. Daar is een officier die aan hen roepen gaat van «zwijgen!» en «Donnerwetter!», en wat weet ik al. Hij roept als een berstende. Wij staan voor ledige beestenwagens met banken en krigen eindelijk bevel in te stappen, maar in den donker gaat het zoo gemakkelijk niet. De eene schreeuwt: «clange hier, jongens!» de andere roept: «clange daar, kameraden!» en elk tracht natuurlijk eene goede plaats te vinden.

Gentiel, Georges en ik, alsook de jongens van den Wijkclub vinden eindelijk een plaats. Wij zitten met ons gedrien

op de laatste bank, met onze pakken tusschen onze knieën. Wij zijn met een 30-tal personen in dien wagon zonder licht noch vuur en het is bitter koud! Er komen ook nog twee wachten bij, die zich juist elk langs een kant der gouden plaatsen welke maar langs een kant open kan, lange daar moeten wij licht en lucht bekomen. Om 12.30 uur stelt de trein zich in beweging en onze reis naar het onbekende neemt aanvang.

De jongens welke voor de reldere zitten, die een weinig opengebleven is, zeggen lange waar we rijden. Zij hebben briefjes gereed gemaakt, zoodat Georges, om ons vertrek te metten. Wij passeeren de Dam-poort en daar werpen een der briefjes door de opening. Wij hooren dat daar veel volk staat dat naar ons roept. Van onzen kant wordt ook geroepen en gezongen. Gentiel, Georges en ik hebben hertoe geen lust en zitten moedeloos in den donker op de toekomst te denken, welke er niet rooskleurig uitziet. Onze eenige vraag is: Waar gaan wij heen en voor hoelang!

27 October. — Na gansch den nacht door gefeiden te hebben, komen wij om 8 uur 's morgens te Bergen aan. Welk een elendige nacht hebben wij doorgebracht. Wij hebben beproefd een weinig te slapen, maar zulks was niet mogelijk, daar wij in dezelfde houding moesten blijven zitten en bijna versterven zijn van de kende. Ook hebben wij honger. Te Bergen worden wij uit den trein gelaten en stoken bijna door onze knieën. Wij moeten onzen eetpot nemen en krigen eene warme soep. Wij zijn er gansch door verwarmd en dat doet ons goed. Jammer dat het voor velen wat welk is. Ik roep mijn paart heb er genoeg

made. Wij hebben juist den tijd te binnen te slikken en dan weder ons besloten in te kruijen. Na een openhoud van 10 minuten zetten wij onze reis voort. Waar naartoe!

Het weder wordt hoe langer hoe kouder. Het begint te regenen; de reldere wordt nu bijna gansch dichtgedaan, daar de jongens die er voor zitten gansch nat worden. Er is maar eene opening van hoogstens 10 centimeters, dus zitten wij weder in den donker. Wat een vervelende reis.

't Wordt middag en we rijden steeds al tijd door. Wij halen wat eten uit onzen zak en beginnen ons middagmaal, dat bestaat uit brood dat we van huis gekregen hebben en wat spek. Drinken hebben of krijgen wij niet. Onze trein schommelt en bommelt maar immer verder en het weder wordt steeds slechter. Wij zijn stijf van koude. Wij hebben ook veel te verduren, daar wij ons gevoeg niet kunnen maken. Eindelijk hebben wij eenen kroes: eene leege platadoos die een van de jongens uit de «Gantoise» medegebracht heeft en die ons nu gant van pas komt.

Eindelijk komen wij te Maubeuge aan! Nu begrijpen wij het waar zij met ons heen willen. Het is niet naar Duitschland, zoodat wij allen dachten, maar wel naar Frankrijk, en om welk werk te gaan doen? Niemand weet het!

Wij rijden maar immer verder en passeeren Fourmies, Ouar en Hirson, eene groote statie; onze zijn wij reeds groote spoorwegwerken tegengekomen, waar Russische krijgsgevangenen arbeiden. Wat en er die menschen vuil en allendig uit. Allen bezien ons en weten voorzerker niet wat denken. Ze zijn heellijk van het hoofd tot de

voeten. Wat moeten die ongelukkigen al niet doorstaan hebben en wat staat er ons te wachten!

Na een openhoud van een geruimen tijd, ik weet niet hoelang, komt de trein opnieuw in beweging en rijden langs Origny, Vervins, Marle. Onderweg zien wij maar altijd dezelfde werken. Zoo komen wij eindelijk rond 4 uur namiddag ter onze bestemming, doch men weet niet wat met ons aan te vangen. Wij rijden nog een eind verder en koeren dan terug. Eindelijk moeten wij uitstappen.

Stijf van de koude en van het zitten, steken wij bijna op de knieën. Wij zijn in Dorcy-Mortier, eene kleine statie, maar daar zijn groote werken in aanvang; aardewerken welke gedaan worden door een 200-tal Russische krijgsgevangenen.

Zij zijn dicht bij ons en doen ons afhande teekens en groeten. Wij deelen hen ons brood en onzen tabak of cigarroon. Het zijn als razenden welke er naartoe springen. Maar rap zijn de wachten daar en worden zij en wij teruggedreven. Wij hebben waarlijk deernis met hun lot, niet denkende dat wij juist hetzelfde zouden moeten onderstaan.

Wij worden in rijen van vier geplaatst en trekken de statie uit. Het weer is reer koud en de lucht donker. Er vliegen hoerders krazien krijschend beven en hoofden. Het is maar een dravrie welkomsgroet! Dit alles is zeer akelig en stemt ons allen nog treuriger. Ik denk bij mij zelve: hoevele zullen er hier blijven en nooit hunnen geboortegrond of familie meer terugzien? Zoo laten de Duitschers ons minstens een groot uur in al dat slecht weder te lijden van den weg staan. Eia.

deikt komt er korting. De 1e compagnie trekt op naar Dorcy. Wij zien van verre de kerk en eene huizen, het dorp. Een deel van de 2e compagnie gaat naar Chalandry, een dorpje links af, een uur verder op. De rest, waar wij bij zijn, Gentiel, Gaston, Gustaaf, Georges en ik, alsook de jongens van den Wijkclub, — wij hebben ons goed bijgehouden, — trekken op naar Mortier.

Aan de statie van Dorcy-Mortier zien wij een vertrek van drie soldaten ingekomen. Ook zien wij er 2 à 3 Fransche vrouwen. Verder koeken wij een eenheidspunt van den weg. De 1e compagnie gaat rechts, wij links. Daar zien wij nog twee huizen, ook ingekomen door soldaten, wat verder op den weg nog een armoeidig huisje. Er staan twee oude menschen aan de deur die ons bezien met strakke oogen.

Na een 15-tal minuten gaan komen wij aan het dorpje of liever geleucht. Bij den ingang van den weg, een huis waar vroeger eene herberg is geweest, wat verder een groot Christusbeld onder twee groote bomen, ook verder eenige huizen. Er gaan een 100-tal man naar de herberg. Daar zal hun verblijf zijn. Wij trekken met het grootste getal, — 200 personen — verder links van den weg eene verlatene pachthoeve binnin. Wij zijn van de eersten en hebben het geluk eene kamer op het gelijkvloers te kunnen binnenspringen. Al de vrienden zijn te saam gebleven. Het is eene plaats van een 20-tal vierkante meters. Er zijn er 200 twee: eene links en eene rechts. Het is die rechts welke wij betrekken.

(Wordt voortgezet)

